

150.

Ако в страната ни цари мизерия
И някой се опитва да я скрива,
Разобличете всяко лицемерие
С конкретна инициатива!

Ако се сблъсквате със бюрокрация,
Отровна, съкрушителна и дива,
Борете се за нова демокрация
С конкретна инициатива!

Ако ви карат мълком пред началството
Усмивка да показвате щастлива,
Разобличете шефа и Нахалството
С конкретна инициатива!

Тъй всяка глупост, зла и безпросветна,
Се замаскирва с думата “конкретна”.

151.

Защо властта е толкова продажна?
Къде се дяна чувството за чест
На нашите водачи? Или важна
Единствено печалбата е днес?

С какво сме предизвикали съдбата,
Че още приживе ни праща ад,
Във който дума имат господата,
Белязани с позорния печат?

Навярно те са купили Небето
С молитвени поклони и тамян
И без да имат даже капка свян

Обсебват с подлостта си Битието
Във този свят от мъки изтерзан,
Където Злото е общоприето.

152.

Човешкото страдание покъртва те
И те изпълва със безсилна скръб,
Когато виждаш как светът на мъртвите
Превръща в спомен всеки образ скъп.

Обичаш, радваш се и разговаряш ти
С някого през цял един живот
И отведнъж във дните състаряващи
Животът ти изменя своя ход.

Оставаш сам сред ада на познатите,
А Времето престава да тече
И нищо повече не те влече

Към сивото безгрижие на датите
В очакване Смъртта да изрече
Последната присъда за делата ти.

153.

Харесвам възхвалата шумна и силна,
С която тълпата обкичва ме днес –
Такава е мъжката треска родилна,
Донесла ми ордени, слава и чест.

Ако ли от нещо народът пострада,
Той, знам, ще потърси подкрепа при мен,
А аз ще го вкарам зад здрава ограда,
И там ще го пазя със остър остен.

Така ще пребъдем навек съюзени,
Аз – вожд, а зад мен моя верен народ,
Със общата вяра във свят без промени
Под знака на дружба и светъл живот.

И аз ще царувам със страст и със стръв,
Дори, ако трябва, с цената на кръв.

154.

Върви ли племето ни към израждане?
Къде ще търсим верния си път?
Дали със поданици вместо с граждани
Ще ни запомни някога светът?

Познахме времена червенознаменни,
Възпяхме и строихме що ли не,
Но винаги оставахме измамени
И жертви на поредното клане.

У нас това насажда преклонение
Към волята на всеки силен вожд,
Отиваме дори на заколение
Във името на неговата мощ.

Но него докато възвеличаваме,
Напълно себе си обезличаваме.

155.

Щом Никой си, това е постижение,
Което гарантира, че си жив,
В противен случай само поражение
Те чака в днешния живот горчив.

Опитай се да бъдеш сред незримите,
Прикрий лицето си с мъгла и дим
И нека хората не знаят името
На своя бъдещ враг непобедим.

За миг опропастявай знаменитости
На клеветите с точния обстрел
И вечно с неотклонна упоритост ти
Постигай съкровената си цел:

До бъдеш властен, силен и богат,
Но за света напълно непознат.

156.

Съдбата иска да не ѝ се месим,
А да вървим по нейната повеля
И като кукли да мълвим “Добре съм!”
Във ада, в който тя ни е довела.

Жадувам да въстана срещу нея
Със силата на слабостта човешка
И даже да не я преодолея,
Това ще бъде благородна грешка.

Но някой все ще стане победител,
Ако направят всички като мене,-
Ще влезе в ролята на предводител,

А после бедният излъган жител
С горещи устни, в битки пресушени,
“Все пак успяхме!” тихо ще простене.

157.

Дори и най-голямото откритие
Понякога измама за очите е,-
Нима е някой виждал *електрон*
Или на Кант *Моралния закон*?

Тя, Истината, е отвъд предметите,
Отвъд банкнотите и еполетите,
Тя може да се буди и да спи
В компанията на числото “ π ”,

Да мери бедността на безработните,
Да странства из небесната дъга,
Да вниква във душите на животните

И в преспите на бдителната власт,
Където лесно ще стопи снега
Със много топлина от Дядо Мраз.

158.

Над нас на небето е Богът всевишен,
За хората в Бирма е вече *под* тях...
В Земята си *обла* не правим ли грях,
Приемайки *плоския* Бог за излишен?

Христос е живеел на *плоска* планета
И мъдрост разнасял под *плоско* небе,
А право нагоре църковно кубе
Е сочело прекия път към небето.

Отдавна е обла Земята обаче,
Посоките божи се вече множат,
Христос продължава възкръснал да крачи,

Но “горе” и “долу” се сменят без ред,
Защото изчезнал е правият път
А пътища криви днес има безчет.

159.

Сънувам рай от изрусени ниви,
Където всички хора са щастливи,
Където пеят сладкогласни птички,
А робството и хлябът са за всички.

Безкраен сън от пролетни Българи
Клепачите ми денонощно пари
И в неговия опиум се крия
На съвеста от злата бъркотия.

Сънувам, че съм сред герои славни
И мъдреци без бог, на бога равни,
Че търпеливо и с надежда свята
Дочаквам как възкръсва Свободата...

Но виждам, че когато тя възкръсне,
За мен ще бъде късно. Много късно.

160.

Тук името на Честността е Мъка,
Тъй както и във мрачния вертеп,
Когато на Съдбата от чекръка
Са размотали нишка и за теб.

Повела те е нишката нагоре
Към ордени, награди и кресла,
През гробовете на любими хора,
През грохотни и доходни дела.

Проядена е тя от много възли
На скъпи подлости и евтин грях,
Но здраво пази своя страхопъзлю
На титлите сред давещия прах.

До кулата дотътрил се едвам,
Ти виждаш, че си сам със своя срам.

161.

На мене ми се струва, че мълчанието
Е някъква метално-тъжна кофа,
В която с необмислено старание
Да ни натикат искат философите.

Да помълчим във памет на героите
И подвизите им – от нас до Сфинкса,
Без чест са чуждите, със чест са своите,
Макар че заедно в купа от цинк са.

Мълчанието е дълбокомислено,
Мълчанието е добро и умно,
Мълчащите са днес най-многочислени –
Далече повече от сладкодумните.

У нас мълчанието става бедствие
Единствено, когато сме под следствие.

162.

Ела, самоубийство на забравата,
Ела със своята безлика власт
И нека като щит ме защитава тя
На паметта от тъжния баласт!

Не искам да ме мъчат вече спомени
И да тревожат моя труден ден,
О, нека като птици обездóмени
Да прелетят годините през мен!

Желая да съм като смях безпаметен
На всички свои пориви напук;
И все пак знам, че мислите ми мамят ме –
Аз искам, но не мога да съм друг,

Че щастието си за да наваксам,
На щастието сам неволен враг съм.

163.

Един вързоп огромен от мечти,
Наречен от незнам кого България,
Сред ярост, обич и лъжи пламти
И българин да се зова ме кара.

Изпълва ме със ненаситен глад
Към тайните на огъня и бурите
И прави ме и беден, и богат,
С една тревога и едно безумие;

Че святостта на моя роден край
Се мери със простреляни столетия...
Дали е рай или пък не е рай
Е работа на другите поети.

Възход, позор, измама или истина,
За мен е Тя единствена. Единствена.

164.

Творец си ти на чиста красота,
В която плам на гения искри,
Мига във вечности превръща тя,
А нея обществото – във пари.

Поставят я в добре брониран шкаф
До етикет с пазарната цена,
А твоят справедлив посмъртен гняв
Е лъч от угасена светлина.

“Мадони” или “Цъфнал слънчоглед”,
те носят знак от твоята душа,
така е и със всеки друг предмет

от божия ти дар обезсмъртен,
Но аз не мога да те утеша,
Щом всичко днес е на парите в плен.

165.

Наложи ми се да започна чистене
В покоите на моята душа
И да изхвърля парещите истини
С надежда болката да потуша.

Възникналите празнини разтворени
Запълних със един прекрасен блян,
Но бляновете са цветя без корени
Във този свят, от мерзост изтерзан.

Останахме в безпътица с душата ми,
Потънали във океан от мрак
И колкото и дълго да пресмятаме

Посоките към нов щастлив живот,
Невидим е спасителният бряг
За мен и моя онемял народ.

166.

Когато мечтите внезапно омръзнат,
Когато истине внезапно страстта
И скука заскърца със шум непрекъснат,
Тогава пристига Смъртта.

Тя няма рога, нито маска безноса,
Напротив, прилича на ангел красив
И все пак убива те нежно с въпроса:
“Какво от това, че си жив?”

От мен ти не можеш далеч да се скриеш,
Защото съм вече навсякъде в теб,
Из моята шепа забрава ще пиеш,
Макар и без траурен креп.

Животът ти крее в измама безславна –
Твърдиш, че си жив, а си мъртъв отдавна.”

167.

Погребахме мечтите на бащите си,
Доказахме на всички, че сме възрастни
И самочувствието ни пресити се
От непрестанните победни възгласи.

Изхарчихме на честността запасите,
Натрупахме изкуствено безгрижие,
Заклучихме го на сърцата в касите...
Как лесно е надолу до се движиш!..

Боли ни само раната на ужаса,
Че няма вече ясен път за връщане
И чувството, че нашето съдружество
В убийци на предтечите превръща ни.

Дали остата нещо в края роден,
Което още да не е за продан?

168.

Не съм самотен, щом тълпи от хора
До късно в мен изказват чужди мнения,
Понявга се опитвам с тях да споря,
Но трудно е да спориш със видения.

Аз нося в себе си една България
Голяма колкото хиляда глобуса,
Богата с дарби, силна със бездария,
Родени в гробището на утробата й,

България – прегракнало усилие,
България – замръзнала жарава,
България – река от изобилие
На Празници за свобода и слава.

И всички те в сърцето ми живеят
И песнички за бъдещето пеят.

169.

Смейте се, приятели, обиждайте! –
Моята История е Робството,
Аз Родина съм, проклета трижди,
Аз съм сборище от непрокопсаници.

Аз съм рай и ад за всички българи, -
Трезва, отмъстителна, сърдечна,
Във дома ми вечният им дълг гори
С пламъци от истини далечни.

Но макар и без благополучие,
Робството предимство важно дава ми –
То ме учи как при всички случаи
Заедно смъртта да надживяваме.

Затова след време във учебниците
Аз ще съм в раздела за вълшебниците.

170.

Аз не съм благонадежден. Липсва ми Единодушие.
Досието ми е вече като “Клетниците” –
Гърбица върху човешкото търпение,
И дори най-дълголетните часовници
Спират преди още то да е прочетено.
Силните охотно с мен се занимават!
Аз съм хляб за тайните агенти –
Моята немирна мисъл ги поддържа,
Мойта смърт за тях е безработица.
Вижте колко е голяма личната ми свита!-
Подлеци, доносници, сортирани по тежест,
Тъпчат сянката ми ненаситно,
Бодърстват, и пазят ме... И плачат,
Че един ден няма да ме има.

171.

Аз болница съм, пълна с много болни –
Един многоетажен некролог,
Където всички времена глоголни
Приключват винаги във кратък срок.

Край мен върви Смъртта, до смърт позната,
Подслаждана с аптекарски сироп,
Човечеството в болничен халат е
И чака на опашка своя гроб.

Надежди аз раздавам вместо здраве
И всекидневие от пъстър мрак,
Защото лекарите все са прави, -
Като съпрузи от разтрогнат брак.

А Тя, Смъртта, едничка в тези зали
Със безпогрешност може да се хвали.

172.

Поетът търси правда огледална
Чрез своя стих във неизвестни рудници,
А историческата му чакалня
Е или паметникът, или лудницата.
Една случайно блеснала сърдечност,
Отронена на слънцето от взора,
Го води към клокочещата вечност
На мъртви богове и живи хора.
Чете единствен в общата тъма
Написаните в бъдещето страници
И милва с поглед цялата земя,
Превърната от другито във кланица.
Стихът не е ли огнената граница
Между Безумието и Ума?

173.

Пред мене бяга Новата година,
Една след друга ме напускат нощите,
Заплетени в червена паяджина
И Времето надтичва моите мощи.

А близо беше общият ни празник!
О, колко близо беше преди седмица,
Когато на надеждата проказата
Все още ме търпеше в свойте ледници.

Подържаше ме струйката измама,
Която внесе любовта в сърцето ми,
Упойката, доказала, че само
Тя може да успокои планетата.

Но тя пресъхна. Всичко се изгуби
На Истината в делниците груби.

174.

Видях на сън несъществуващ град –
Без Истина, без хора справедливи,
Окъпан в непозната благодат
И пренаселен със мечти красиви.

По улиците идеше тълпа,
Възбудена, щастлива и пияна,
От завист не можах да се стърпя
И тръгнах подир нея без покана.

Довлякохме се до изровен гроб
С кордон стражари – на коне и пеши,
Пред който чакаше приготвен поп.
Там Свободата във ковчег лежеше.

И аз разбрах: Те всички са честити,
Защото Я числят към мъртъвците.

175.

Отвя те нависоко твоят вятър
Сред съзаклятници от злоба сити,
А аз останах в моя лунен кратер
Сам при безмълвието на лъчите.

Прегръщам до насита самотата,-
О, колко тайни тя ми изповяда!-
И двадесет и четири карата
Е моята изстрадана награда.

Ти търсиш щастие във власт и слава
И все забравяш в поривите бързи,
Че блянът има смисъл дотогава,
Докато смисълът му не се търси.

Какво от туй, че вожд си ненадминат,
Щом всички поданици те проклинат?

176.

И все пак не изключвам Свободата
Отнякъде случайно да довтаса,
Но закъсняла с десетина часа,
Понеже ще е без адрес и дата.

Ще ни намери всичките избити,
Със примки от мечти по вратовете,
И вместо да си цапа с нас ръцете
Ще отлети обратно при звездите.

А ние всички смятаме, че тя е
Красивата и съкровена фея
И чакаме безсмъртие от нея,
Надявайки се Тя да ни познае.

Не е ли жертвата за Свободата
Най-удивителната на Земята?

177.

Неизлечимо стари са лицата ни,
Набръчкани от знаци на пресищане,
Отрано наследили свободата
Да не бленуват никога за нищо.

Заместен бе дългът ни неизлюпен
С възторга ни пред рая на затвора,
Не там ли от ласкатели подкупен
Спи дарът ни да мислим и говорим?

В очите ни Грехът кристализира
И цял живот през ледени кристали
Ще гледаме безстрастно панаира,
Където робството без срам се хвали.

А преизподните червенознаменни
Все тъй превръщат хората във камъни.

178.

Сред облаци от розов аромат
Лъжата по алеите се движи,
Очите ѝ разплискват огън млад
И разгромяват всички стари грижи.

На Истината зънещия грях
Тя опрощава със благословия,
А на Невинността с един замах
Възвръща правото за търговия.

Човека за Човека прави брат
И даже Свободата възкресява,
Гради от ада рай, от рая ад,
Позора увенчава с вечна слава.

А ние чудим се за стотен път
Защо в нозете ѝ лежи светът.

179.

Ти си убеден борец за мир,
Паметно е твоето милосърдие,
Даже най-големият тапир
Трудно би могъл до те разсърди.

Твоят поглед е от сивкав лед,
Този лед ти съхранява силите,
Във душата ти царува ред
Както в погребалните могили.

Всекиму ти даваш кротко път,
В ролята си на слуга послушен,
Затова и всички те търпят...
Ти си геният на Равнодушието.

Без мечти си и без свое мнение,
Но си вечен, както всички гении.

180.

Земя на безвъзвратното въртене,
Старица с болна ревматична ос,
Ти още търсиш в кухнята Вселена
На Архимед изгубения лост.

Край теб изгряват всякакви съзвездия
От злоба, от омраза и любов,
Възпламенителни като Възмездие
И православни като кръст Христов.

Измъчва те сред валса на кометите
Неизлечимият световъртеж,
Но пумпала си стар не спираш, клета ти,
Защото знаеш – падаш, ако спреш.

Лети, предлагай залежала стока!-
Смъртта е също като теб безока.

181.

Страхът ще бъде вечен мой длъжник
За кражбата на думите неказани
И за сподавения честен вик,
Но все пак не можах да го намразя.

Синовната любов ме прави слаб,
Аз още боледувам от надежда
И от желание да бъда сляп
Там дето има нужда от проглеждане.

О, Времето не е за всичко лек,
Мнозина както казват за удобство,-
С едничко робство свикне ли човек,
След туй привиква и на много робства.

Страхът не прави никого щастлив,
Но той те учи да оставаш жив.

182.

Когато Правдата е без защита
И дяволът в сърцето ѝ се мери,
Пиши, че всички хора са честити
И че тъгата днес е лицемерие!

Дъга съзреш ли пъстра на небето,
Като превръзка на огромна рана,
Бъди на своя пост свещен, поете,
Излай, че тя е празнична премяна!

Излай, че на небето ни по свода
Сияен флаг чертае светла арка,
Че като ангел е щастлив народа
И робството му е като по мярка!

Излай го бодро, весели, призивно,
И лаят ти ще екне прогресивно.

183.

“Живял е нявга един цар”...
Но той отдавна се помина
И няма вечи цар за цяр
Освен в музея на картина.

О, как обичам този свят,
Разцъфнал като свежо цвете,
Щом в него вее вятър млад,
Измел завинаги царете!

На сън поне ще съм добре
Със тази благодатна липса;
За жалост днешните царе
От много по-опасен тип са...

Наистина, не са с корони,
Но всеки чак до гроб те гони.

184.

Не са ли призраците ми роботите
На неспокойното въображение? -
Приветствам идването им, защото те
Обличат в образ моите копнения.

Макар сами да са безплътни ликове,
Вградени от не знам кого във мозъка,
Те запечатват рой щастливи мигове
И спомени на паметта във восъка.

Причина са за славно преживяване
Без да помръдвам даже от леглото си
И небесата, скрито подарявани,

На сън, а и на яве, засияват
Със красотата на вълшебни лотоси,
Които от самотност ме спасяват.

185.

Неприлично е да бъдеш здрав
В безнадеждно болната планета,
Давена отдавна със кланета
И обгаряна с човешки гняв.

Нужно е да бъдеш късоглед,
Да преглъщаш болките си лесно,
Да мълчиш, когато е уместно,
И да чакаш кротко своя ред.

Тъй ще стигнеш много надалек,
Болестта ще те дари с богатство,
Сам без лек, ти ще живееш век

На гърба на своята родина
И в съюз със дяволското братство
Ще превръщаш всичко във пустиня.

186.

За да бъде нещо поетично,
Слагат му украса от сравнения,
Иначе то става прозаично,
А не откъс от стихотворение.

Ако Нея наречеш калина,
Трябва Него да сравниш с явора,
Тъй ще заживеят те двамина
В образа на твоята метафора.

Могат да се турят и на ноти
И да зазвучат като мелодия,
А тя после да се преработи

(Тук-там с незначителна промяна)
В малка оркестрирана рапсодия,
И ще радва публика отбрана.

187.

Той умееше вечно да бъде излишен
И не беше роден за задружен живот,
Но макар осъзнал недостатъка скришен,
Не потърси към дружбата никакъв брод.

Любовта го пожали със злия си валяк,
Той остана след нея и ведър, и здрав,
Продължи да харесва самотния залък
И да вярва във своя загадъчен нрав.

Но с годините пътят му ставаше стръмен,
Непосилен за стари самотни мъже,
И тогава ума му, объркан и тъмен,

Една мисъл внезапно със трясък разтресе:
Той отиде в мазето, взе здраво въже
И на него спокойно завчас се обеси.

188.

Заекващата правда на насилието
Престава да ни плаши след смъртта ни,
Разглежена от люде в изобилие
Не иска тя със сенки да се храни.

И ние литваме – самотни гарвани,
Несвикнали все още с волността си,
А ангелче безбрадо в такт подкарва ни
Към райските абонаментни каси.

Прииждат непрестанно попълнения
От праведници, рано подранили,
На добродетелите настъплението
Едва удържат ангелските сили.

А подир нас със райската карета
Пристигат личните ни досиета.

189.

Да научиш човек да се пази от себе си
Е награда за дух от любов заплепен,
Но понявга заставам пред трудните ребуси
Как днес някой светец да помогне на мен.

Аз изпитвам уплаха дори пред иконите,
Доста често невярно свещени са те,
От зелено към жълто се сменят сезоните,
Но все дявол за праведност притчи чете.

Из живота душата ми бавно се тътри
И спирали чертае чрез мисли на глас,
Всички горести трайно поема навътре

Под престорени звуци на празничен звън,
Безнадеждно напомняйки в тъжен захлас,
Че човек е без горести само насън.

190.

На светещата Истина каратът
Е затруднявал не един мъдрец
При опит да опишат кръговрата
На валса ѝ със Златния телец.

Изглежда че по стар закон природен,
Тя винаги била е с двойствен лик –
Веднъж е украшение за продан,
А друг път клетва и предсмъртен вик.

Мнозина търсят нейната особа,
Със златото наравно я ценят,
Макар че образец от чиста проба
Отдавна няма в своя рай светът.

Днес също като златото я славят
И също като него я подправят.

191.

Наскоро някакъв устат негодник,
Навярно вестникар-международник,
Въведе незаконно, по пиратски,
В речта ни празнословието “адски”.

А “адски” се оказа дума жадна,
Удобна, привлекателна, всеядна,
И скоро стана заместител моден
На много думи от езика рóден.

“О, тя е адски хубава!” се чува,
“Не, адски грозна!” някой негодува,
Един е “адски зъл”, друг “адски готин”,
А трети пък е “адски безработен”.

Остава днес и партиите братски
Да почнат също да се любят “адски”.

192.

Във дните на напразните надежди,
Наречени погрешно светли празници,
Обличаме тържествени одежди
И славим управляващите властници.

Червени, сини, жълти партизани
Участват до един във надпреварата
И всички те се смятат за призвани
Да ни въвеждат в лоното на вярата.

Във вярата, че “без алтернатива”
Е всяко тяхно важно начинание
И че чрез тях народът придобива
И свобода и благосъстояние.

Те снопове от щастие излъчват
И да им вярваме ни препоръчват.

193.

От огъня на всяко раздразнение
Се раждат харпиите на гнева
С единственото си предназначение
Ума ни да лишават от права.

Пред погледа ни спуска се завесата,
Понесла знак на безогледността...
Искри хвърчат. Безсилна е намесата
На добродетелите по света.

Тъй лесно в нас пробужда се животното
От своя принудителен покой!
Свирепо, изгладняло и самотно то

Показва силата на своя нрав
И определя безпросветно кой
Е с правото да каже: “Аз съм прав!”

194.

Да бъдеш вожд партиен е прекрасно,-
Би имал личен своя телохранител,
Обучен и трениран първокласно,
А членският състав те би почитал.

“Навярно е полезен, щом го пазят!”
Ще казват хорицата от тълпата,
За тях ти може би ще бъдеш князът,
Определен да властва над страната.

Защо пък не? – Макар че си безчестен,
Продад си се навреме и изгодно,
Чрез партията станал си известен,

А твоите обществени прояви
Са като празненство общонародно,
Което името ти ще прослави.

195.

Той бъркаше “сонети” със “солети”,
Но иначе бе доста находчив
И затова е лесно да прозрете
Защо е преуспяващ и щастлив.

Със умственост не беше претоварен,
По смятане несигурен бе той,
В “изваждането” може би бездарен,
Но в действие “събиране” – герой!

Събра закратко приказно богатство,
За жилище сдоби се със дворец
И сред съвременното ни пиратство
Минава за безспорен първенец.

Защото в “преходната” ни държава
Не с ум, а с хитрости се преуспява.

196.

Подобно на великите империи
И бракът има склонност към разпадане,
Щом Бог оттегли своето доверие
И ябълките обяви за крадени.

По дяволите клетвите са пратени
Ведно със чувството за равновесие,
Загива бъдещето на децата ни
Във резултат от нашата агресия.

Превърна ли сме себе си във ледници,
Потънали в греха на будоарите,
А нашите обичани наследници
Сега са само знаци в календарите,

Които тъжно чакат някой ден
Дългът към тях да бъде изплатен.

197.

Безумните скрижали на властта
Громът цветята на невинността ни,
От тягата към посредствеността
Днес няма кой душата ни да брани.

Зло сменя злото в нас и покрай нас,
Във храма се тълпят лъжепророци,
Които ни приканват с болна страст
Да възприемем техните пороци.

Към рая пътят често е фалшив,
Но не такъв е пътят за към ада,
Там няма никакъв участък крив
И целият е като аутострада.

А входът към кипящите котли
Е украсен навред с “Добре дошли!”

198.

На щастието сладките закани
Изпълват дните ни със обещания –
Красиви, заблуждващи и странни,
Като плакат в предизборно събрание.

А ние вярваме и то до болка,
Подменяйки Успеха със Надеждата,
Подобно на саката богомолка,
Когато към иконата повеждат я.

Това понявга може би помага
При вяра със високо напрежение,
Но само единици стигат прага
За достъп във небесните селения.

Останалите Бог благослови
Да чезнат с вечното “Не ми върви!”

199.

Опасно е в единствено скривалище
Да пазя целия запас от радост,
Защото някога така едва ли ще
Преодолея липсващата младост.

Внезапно връхлетялото ме бедствие
Ще ме удави в мрака на тъгата,
Която предпочитаното средство е,
Изпратено да ми вгорчи съдбата.

Потребни ми са многобройни тайници,
Във тях по малко радост за да скрия,
Така че ако някога издайници

Посочат на врага един от тях,
От другите аз глътка да отпия
И да прогоня моя тъмен страх.